

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lvdovici || De Ponte Vallis-||Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-||libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1626

§. 1. Quæ ratione spiritus Paupertas hasce vincat superbias

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45802](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45802)

circumcisus, hoc est, cum hominibus mundanis. Noli fidere virori & fructibus, quibus nunc es ornatus: si enim super bieris, superbia reddet te aridum sicut aristas: nam de huiusmodi dixit S. Iob: *1 Elenati sunt modicum; & non subsistent; & humiliabuntur sicut omnia, & auferentur; & sicut summitates spicarum conterentur*, quæ sunt aristæ aridæ, & inutiles, postquam ab eis excussum est frumentum. Nec sine magno mysterio, ait S. Gregorius, vltim fuisse sanctum Iob hac similitudine. Nam quemadmodum spica, grana continet vniã & recta: sed ipse aristæ ascendunt solutæ ab inuicem, quamuis omnes in hoc conueniant, vt supra grana erigantur: ita in Religione humiles vniã riuant, & sibi conformes, te gentes bona sua, vt illa conferuent: at superbi semper à se inuicem sunt diiuncti: & in vna sola re conueniunt, vt studeant alijs præferri, illosque opprimere. Sed veniet tempus, quo grana detegantur & appareant; & sic ponantur in horreis cælestibus: paleæ verò & aristæ a celsitudine abiectæ, esca fiant ignis æterni: nisi rationem vitæ, & agendi modum mutant.

§. 1. *Qua ratione spiritus paupertas hæc vincat superbiam.*

EX HIS possunt Religiosi agnoscere, quàm sit necessarium esse humiles: & quàm meritò Christus Dominus noster tanquam fundamentum perfectionis Euangelicæ iecerit paupertatem spiritus exutam omni vento vanitatis, vtroque scilicet vento superbiæ mundanæ, & spirituali. Nisi enim eas verè mortificent, & à se abijciant, non obtinebunt Beatitudinem, nec perfectionem sui status propriam; nec cælorum regnum ipsis promissum. Quamuis autem vtraque superbia sit valde perniciofa; mundana tamen (vt Sanctus Dorotheus aduertit) est quodam modo perniciosior Religioso, quàm sit spiritualis. Nihil enim noui, quòd quis in a cescat, multumq; sibi inaniter tribuat in rebus proprijs status & officij sui. Nam pictor inaniter gloriatur de sua pictura; fortis de sua fortitudine; sapiens de sua eruditione: & ideo Religiosus, qui spiritualia proficitur, eaque magni facit: non mirum, si quando de his se iactet, & gloriatur.

Et quamuis superbia in rebus spiritualibus sit periculosior: aliunde tamen valde degenerat à statu Religioso, quòd is gloriatur inaniter, & de rebus mundi se iactet. Est enim indicium, quòd adhuc illas amet, & magni faciat: nam si contemneret, aut parui faceret: non quæreret inanem gloriam eis. Ac propterea dixit S. Ioannes Climacus: Huiusmodi superbos Religiosos duplicem ducere vitam: alteram corpore in Religione, dum exterius opera præstant, quæ reliqui faciunt; alteram spiritu in mundo, cogitantes ac desiderantes splendorem, & honorem sæcularem. At verus Religio-

ius

Iob. 24. 24

Lib. 17 mor
66.

Vbi supra.

Cap. 24

us hæc omnia abijcit, suamque vitam exstruit super fundamentum contemptus omnis vanitatis, & honoris mundani.

Reg. 8. ex
Fufis cap. 2.

Hæc est perfecta rerum omnium renunciatio; inter quas numerat Basilius inanem gloriam & opinionem hominum. Et S. Ioannes Climacus amplius hoc declarans, ait: Religiosum tres renunciaciones facere debere: vnam rerum omnium externarum; alteram propriæ voluntatis; tertiam inanis gloriæ & honoris; contra quam continuè pugnare debet, valde enim dolendum, quod qui in media maris tempestate non perijt; pereat ipso portu; & qui mundum fugit: submergatur postea ex superbia in religione. Idem confirmat S. Bernardus dicens: quod paupertatem spiritualement tria constituant: depositio scilicet rerum, & contemptus; vilitas & abiectio sui ipsius; & abdicatio propriæ voluntatis in omnibus. hæc sunt vera Religionis insignia, quæ hominem Deo, & Angelis reddunt conformem, ea lætis patriæ ciuem conscribunt, & hæredem. Hæc S. Bernardus, qui iure optimo ponit primum quasi gradum paupertatis, non solum depositionem & abiectionem rerum, sed etiam contemptum; hoc enim est veræ humilitatis fundamentum mundanæ superbiæ omnino contrarium, quia sordes & sterces reputat, quod mundus amat & magni facit. Ex quo provenit, vt dedignetur gloriari de rebus huiusmodi: ac propterea nec iactat, nec inanescit exijs, quæ habet, aut habuit in sæculo; nec vult vltimo modo æstimari, aut ex eis laudari. Ex quo fit, vt quamuis in sæculo multo habuerit diuitias, & splendorem, studeat tamen pro viribus, omnia illa occultare: ne paupertas, quam sectatur, ab alijs magni fiat. In quo imitatur inpremam humilitatem Christi Domini nostri, qui (vt S. Bonauen. meditat) etiam si sponte elegerit pauperem matrem, pauperem patriam, & vile officium fabri lignarij, reliquasque paupertatis miseras: ita eas suscepit, vt hominum iudicio, non videretur paupertas voluntaria, sed necessaria: quæ est reliquorum pauperum huius mundi, qui non habentur in honore propter illam, sed potius parui fiunt, & contemnuntur. Ac propterea ait idem Sanctus, paupertatem Religiosorum nunquam peruenire ad humilem statuatoris nostri paupertatem. Cum enim omnes iudicet, & existiment esse humiles, dissimulatione quadam sancta dant operam, vt alij intelligant ipsos etiam in sæculo fuisse pauperes; aut certe tegunt quod diuites fuerint: vt sic minoris fiant.

Serm. 2. de
Cena Dom.

»

»

»

in medit.

144

QVAM OBREM aliqui Principes, cupientes esse cum magna pietate Religiosi, profecti sunt ad habitum Religiosum induendum in loca, vbi non essent noti: vt hac ratione amplitudinem suam occultarent, & maiori cum humiliatione viverent. De insigni illo principe Constantino

humano scribitur, quod cum habitum Religiosum induisset in monasterio quodam montis Soracte, cum totius mundi admiratione & stupore: videns, se ibi affici magno honore, discesserit inde occultè, & transferit ignotus ad montem Calinatem, ubi petijt habitum, & aliquo tempore vixit cum insigni & rara humilitate: seruans in culina, & abiectis alijs officijs, quasi vilissimus, & abiectissimus omnium. Quando autem Religiosi non possunt hæc occultare: contendere debent, vt paupertas & humilitas tanquam duæ germanæ sorores ita in vnum conueniant, vt cupiant sibi quæ semper eligant, quod vilius & abiectius est in ipsa Religione: aut vt habetur in Decreto) exercent abiecta & contempta officia, quæ alij reijciunt; aut, vt S. Thomas tuadet, mendicent ostiatim, ad sese magis humiliandos; & eligant sibi vitium in rebus omnibus locum, qualem solet pauper apud diuites obtinere: ac denique fugiant quicquid est honorificum, & splendidum in mundo: ne quid mundanæ superbiæ illis adherescat. Attendât, quod, vt ait S. Bernardus, certamen & conflictum ingressuro expedit, ferrea lorica etiam valde graui indui; quàm bissina aut serica veste etiam valde preciosa & molli. Cum igitur Religiosus continuè cum demone & mundo pugnet; optimum est, vt paupertatis lorica & Christi Domini humilitatem induat, earumque effectus etiam valde graues exercent, vt ab hostium suorum impugnatione, & conflictu facilius sese defendat. a *Vidi*, ait Zacharias Propheta, *Iesum Sacerdotem magnum indutum vestibus sordidis, & Sathanam stantem a dextris eius, vt aduersaretur ei.* Quid sibi vult, quod Iesus certamen ingressurus cum Sathana, induat vestes sordidas, quæ (vt S. Hieronymus & Ambrosius dicunt) significant ignominias, humiliaiones, dolores, & ærumnas, quas pro nostris peccatis suscepit; sed nobis significant arma, quibus iusti munire debent, congressuri cum hostibus suis. nam (vt S. Antonius Abbas dicere solebat) Sathan tremet inspecta paupertate voluntaria, & vera ac solida humilitate: Quamuis enim exterius videantur esse vestes viles, & contemptæ: propter similitudinem tamen, quam habent cum vestibus Saluatoris: non possunt dæmones contra eisdem indutos præualere.

NVLVS tamen tutum se existimare debet, quamuis externis paupertatis & humilitatis exercitijs prædictis mundanam superbiam superarit; cum non propterea victa sit superbia spiritualis, quæ solet eadem exercitia comitari. Nam (vt ait S. Gregorius) superbia eius est natura, vt occasione & occupatione mutata, qua ipsa fouetur: non propterea ipsa pereat, sed transferat quoque ad sequentem occupationem. Nam, qui in mundo vanus erat propter vestes splendidas & preciosas: cum Religionem ingreditur, eum aggreditur vanitas ex vili & contempta veste. Quare fugiens vnâ vanitatem, facile incidet in alteram, nisi valde sibi attendat. Et, vt S. Augustinus

Remigius in
Chronie.
anni 746.

C Si quis se
mel de Pant.
d. 2.
2. 2. q. 187.
n. 5.

Serm. 4. de
Natiuit.

i Zach. 3. 1.

Ibi est lib. 2.
contra ser. 5.
in Psl. 118.
in eius vita

Lib. 34. n. 07.
2. 8.

Li. 2. de ser.
Domin. in
mon. c. 19.
Homil. de
modest. in
dis. habida

Serm. 15. in
Cant.

In vitio Pat.
apud S. Bon.
lib. 1. Phars.
c. 31.
b Luc. 17. 10

Thom. 3. 1.

dixit, non solum in vestibus preciosis; sed etiam in vilibus & sordida potest esse iactantia: est periculiosior, quod occultior; est quod tegatur vultu quodam obsequij Dei. Præterea humilitas (vult S. Gregorius Nazianzenus) rarior est ac difficilior in rebus spiritualibus, quam in temporalibus. Quod satis apparet ex modo pugnandi contra superbias eis contrarias. Superbia enim mundana superatur reiectis diuitijs, bonisque temporalibus, quibus illa gloriatur; aut spreto & pro nihilo habitis, tanquam bonis vera inde indignis: quia non faciunt hominem iustum: spiritualis autem superbia non repellitur deserendo aut contemnendo bona spiritualia: quæ potius sunt procuranda & magni faciendaa. Quibus tamen retentis nullus debet propterea inanescere, aut aliquid sibi arrogare, & cupere ab alijs æstimari propter illa laudari; sed potius se ipsum contemnere, atque si illa non haberet. Hoc verò arduum valde (vt dixit S. Bernardus) & rarum est, vt cum reuerentis magnus, magnaq; bona præstes: non tamen magnum te reputet, & quod Sanctitas tua omnibus sit manifesta, tibi autem soli sit ignota: & quod alij te sapientem & sanctum reputent; tu verò te iudices ignorantem, & peccatorem. Ac propterea post primum paupertatis gradum positum, addidit secundum, quem vocat *vilitatem* & *abiectionem sui ipsius*. Ita vt quæ tuis in hominum oculis magnus habeatur, in suis tamen sit paruis; & quæ tuis alij ipsum honore afficiant, ac laudent: ipse honore & laude illa indignum se reputet: nec eius ullam rationem ducat; sed (vt quidam S. Abbatis dixit) habeat se tanquam imaginem aliquam: quæ, eri am si honore afficiatur, non extollitur; nec, si contemnatur, ægre fert, aut tristatur. Denique intelligat (vt S. Isidorus dixit) summam Monachi virtutem esse humilitatem, & vitium summum, superbiam. Quare tunc se monachum reputet, cum omnium minimum se esse existimauerit: etiam si opera faciat præstantiora tuis. Et ita implebit illud Saluatoris: b *Cum feceritis omnia, quæ præcepimus vobis, dicite: serui inuiles sumus: quod debuimus facere fecimus.*

§. 2. Ratio heroicam ad eam humilitatem, & spiritus paupertatem obtinendi

VT QUI S ad excelsam ad eam perfectionem pertingat, & supremam humilitatis, ac paupertatis spiritus culmen obtineat, ex quo tota sanctitas status Religiosi dependet, necesse est, paupertatem & modestam propriam cognitione sua altius penetrare. Hæc enim excellentia non in eo consistit, vt quis se ipsa sit verè pauper; quàm, vt se talem esse agnoscat: ac propterea se ipsum contemnat. Iuxta illud Sancti Bernardi, quæ humilitas sit virtus quædam, quæ homo ex vera sui ipsius cognitione, & abiectione iudicat. Et Jeremia: in spirituali suo alphabeto ita incipit: *Vir videns paupertatem meam, non dixit ego vir pauper; sed, qui video &*